

DANCING ON THE EDGE OF A VOLCANO

Direcció i guió: Cyril Aris **Països:** Líban i Alemanya **Durada:** 87 min **Any:** 2023 **Gènere:** Documental **Interpretació:** Mounia Akl, Saleh Bakri, Nadia Charbel... **Música:** Anthony Sahyoun **Fotografia:** Joe Saade, Cyril Aris
Versió original en àrab, anglès i francès, amb subtítols en català

SINOPSI

El 4 d'agost del 2020, una catastròfica explosió al port de Beirut va devastar no només gran part de la capital libanesa, sinó també el que quedava de les esperances dels seus habitants de portar una vida digna en un país sense corrupció. El trauma paralitza també un equip de rodatge en plena producció. La qüestió de si seguir endavant amb el projecte dels seus somnis es fa cada cop més urgent. (FilmAffinity)

CRÍTICA

04/07/2023 - L'infatigable esperit de les desventures durant els rodatges de Terry Gilliam impregna el complex documental de Cyril Aris

El rodatge d'una pel·lícula sempre és complicat, però hi ha vegades que es complica encara més. A ***Dancing on the Edge of Volcano***, que s'ha estrenat a nivell mundial a la competició pel Globus de Cristall de Karlovy Vary, tot el que podia sortir malament pel que fa a la producció, va sortir malament. I és que les desgràcies mai no venen soles, des de les pluges torrencials fins a la pandèmia. És una sensació tan amarga, tan desesperant, que l'única cosa que pots fer és riure alhora que colpeges el cap contra la paret. Però és que, a més, hi ha un costat encara més fosc en el documental de **Cyril Aris**.

El món sencer va sentir l'explosió procedent del port de Beirut el 2020. Doncs bé, l'equip de **Costa Brava, Líbano**, de Mounia Akl, que ja estava preparat per començar a rodar, també la va sentir. S'ha reservat i donat llum verda a tot", però ara la seva ciutat s'està dessagnant. Podrien anar-se'n, i probablement haurien, però continuen endavant en lloc de llançar la tovallola.

"El Líban està acabat", se sent dir a algú, i per un moment sembla que tingui tota la raó. A mesura que els problemes es van acumulant, es murmura el que és ja un secret de domini públic: això s'assembla al desastre que es va plasmar a *Lost in La Mancha*, la primera vegada que Terry Gilliam va intentar fer *El hombre que mató a Don Quijote*. "O *Apocalypse Now*", afegeix algú, del qual també es va fer el típic documental — *Corazones en tinieblas*— basat en el "no sabràs com de dur que fins que no ho vegis". Aris tracta que la pel·lícula constitueixi un mirall de tot el que passa al país, des de l'estancament polític fins als protocols COVID-19, de manera que de vegades resulta aclaparador. Tot i això, la veritat és que, com a història sobre aquest estrany amor pel cinema, aquest tipus d'amor que porta la gent a fer el que sigui, el documental funciona de meravella.

Com sempre en aquest tipus de situacions, no hi falta l'humor negre. "Almenys ara corre l'aire", diu un dels membres de l'equip mentre observa el buit enorme que ha deixat l'explosió. "Segueix havent-hi aigua, el que passa és que ara ve amb vidre inclòs". El problema és que, quan s'acaben els acudits, continua havent-hi una pregunta fonamental per respondre: amb tot el que ha passat, seguim el pla amb què hem vingut o fem una pel·lícula diferent?

I al final aquesta gent tan boja com meravellosa segueix endavant, malgrat que la ciutat es queda sense electricitat quan per fi acaben el rodatge ("És com rodar una pel·lícula al *Titanic*", diuen com a resum de l'experiència) i que els carrers estan plens de manifestants. I encara que Aris sembla optimista sobre el poder del cinema, o de l'art en general, la situació al país són figures d'un altre paner. "Que Beirut era lletja? Potser. Però era la meua ciutat", es diu per aquí. I algú l'ha destrossada.

El documental mostra la ràbia de la gent quan s'adona que l'explosió podria haver-se evitat, així com la seva punyent conclusió que les coses "mai no seran estables" i que potser, en lloc de cridar als quatre vents, el millor sigui anar-se'n. És una opció vàlida, això és clar. Però si un petit equip de rodatge pot seguir endavant, parlant de la mateixa manera que ho fan "en una pel·lícula d'Antonioni" i rient i plorant entre els munts de runes, què impedeix a la resta poder fer-ho també?

Marta Balaga – cineuropa.org